

ห้องขจร

ขุนศรีสุราษฎร์

ห้องขจร

อ

895.912

ศ278ข

ชนมสัมพันธ์น้ำยา

เป็นเรื่องราวละครพูดสมัยใหม่อย่างเดียว

โดย

ศรีอยุธยา

h 79984

138044

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

๓

895.912

๗ ๒๗๘ ๖

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

ศาสตราจารย์ ขจร สุขพานิช

ผู้อำนวยการสมเด็จกลาง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ขนมส้มกับน้ำยา

เป็นเรื่องละครพูดสมัยใหม่เองก็เดี๋ยว

โดย

ศรีอยุธยา

(รวบรวมจากหนังสือพิมพ์ "ดุสิตสมิต")

29 JAN 1963

10488

ขนมสมกับน้ำยา

เป็นเรื่องลครพูดสมัยใหม่องค์เดียว

โดย

ศรีอยุธยา

(หมายเหตุ — ลครพูดเรื่องนี้แต่งขึ้น โดยความมุ่งหมายให้ผู้นำกระตาศ
“กุลิตสมิต” มากกว่าอย่างอื่น, เพราะฉะนั้นผู้แต่งไม่รับประกันว่าจะออกโรงสนุกได้;
แต่ถ้าผู้ใดปราถนาจะเล่นผู้แต่งก็ไม่ขัดขวาง, เป็นแต่ขอออกกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดเห็นว่า
ไม่สนุกละก็ผู้แต่งไม่ขอรับผิดชอบเป็นอันขาด.)

ตัวละคร

หลวงภิรมย์ฤดี (อายุ ๒๕, ผิวคล้ำ, ตาพอง, น่องทู่.)

หลวงวิชีวิตอัศดร (อายุรุ่นราวคราวกัน, ผิวคล้ำ, ร่างเล็ก, ชาวบ้านนอก.)

นายจันมชอ หุ้มแพร (อายุ ๒๓, รูปร่าง, ผิวขาว, ท่าทางเก๋.)

อ้ายแอ็ค (คนใช้ของหลวงภิรมย์ฤดี)

นางภิรมย์ฤดี (อายุ ๒๒ ปี, ผิวขาว, รูปร่าง.)

นางวิชีวิตอัศดร (อายุ ๒๓ ปี, เก๋, หรุ, ฯลฯ)

นางวิจิต — คุณจันนี่ชอบช่างดูถูกผู้หญิงจริง ๆ นะคะ.
อะไรมีเมียกลับเห็นเป็นโทษไปได้.

จัน — ต้องขอให้เข้าใจว่าฉันพูดสำหรับทั่ว ๆ ไปเท่านั้น.
ถ้าได้เมียที่ถูกใจก็คงไม่รู้สึกลงโทษ; ตรงกันข้ามจะ

เป็นที่เอ็นใจ, เยือกะมล, ซนมัน, และอะไร ๆ อย่างอื่น.

นางวิจิต — ก็เช่นนั้นทำไมคุณไม่คิดอ่านหาสักคนล่ะคะ ?

จัน — เพราะในโลกนี้หรือจะมีหญิงอีกคนหนึ่งซึ่งต้องตาต้องใจของฉันเหมือน
เช่น —

นางวิจิต — เช่นใครคะ ?

จัน — (หัวเราะ) หล่อนควรจะตายได้เอง, ไม่ต้องให้ฉันบอก.

นางวิจิต — (ซอຍใจ, แต่แสรังทำโกรธ.) อู๊ย ! คุณเอาสิ ! พุดอะไรเช่นนั้น
ช่างไม่มียางอายบ้างเลย; แล้วก็ไม่เกรงใจคุณหลวงบ้างหรือคะ ?

จัน — คุณหลวงอะไร ?

นางวิจิต — ก็คุณหลวงนี่นะสิคะ. (ซึ้งของตน)

จัน — หลวงนั่นนะฤ ? ฉันจะต้องไปเกรงใจเขาทำไม ?

นางวิจิต — ก็เขาเป็นผัวของฉัน, คุณลืมเลี้ยวแล้วฤ ?

จัน — ฉันสารภาพว่าฉันเกือบลืมเลี้ยวจริง ๆ.

นางวิจิต — จะตายจริง ! เพราะเหตุไรคะ ?

จัน — เพราะพี่แกมันมีตเสียทุกอย่าง. ผิวก็มืด, ซอ
เสียงก็มืด, และ — และหนังสือของแกก็มืด. (คนอื่นหัวเราะ)

วิจิต — ผมเซ็นซอของผมเองเป็นแล้วนี่นะ, ยังจะมา
ล้ออะไรอีกก็ไม่วิบูละ. (หลวงวิจิตน์แกพูดเสียงออกจะแกว่ง ๆ
อยู่หน่อย)

จัน — (ทำเสียงล้อหลวงวิจิต) คว้งคุก, เสียงละครฟายรื่อง.

วิจิต — เคยวเขาหยยาเขวยงเคยวนเอง !

ภรมย์ — อ๊ะ ! อย่าเล่นนะ. หีบของมดก็ ๆ อย่าเอาไปขว้างเสียนะ, เคยว
ไปโดนหัวคุณจันเข้าหีบผมจะขี้เสียดอก !

จัน — พิไร้ ! นี่เห็นหัวผมเป็นเหล็กเป็นหลายอะไรฤา ?

ภรมย์ — เปล่า ! เป็นแต่เห็นว่าคุณเป็นคนหัวแข็งเท่านั้น.

จัน — หัวแข็งอย่างไร ?

ภรมย์ — ก็อายุอานามควรจะมีคูโตแล้วก็ยังไม่มี.

จัน — ก็ผมยังแลไม่เห็นนี่นะ ว่าการมีเมียในเวลา
จะเพิ่มความสุขสำราญอะไรของผมนั้นได้อีก.

ภรมย์ — พิไร้ ! ทำไมพูดเช่นนั้น. คุณแต่คุณหลวง
วิจิตสิ.

จัน—เห็นแล้วละจอร์บี. จะพูดอะไรแต่ละคำต้องซ้ำเลื่องขออนุญาตเสียก่อน, จึงจะกล้าปริปาก !

นางวิจิต—คุณเอาสี ! ซ้ำงใส่ความจริง ๆ.

จัน—อีกอย่างหนึ่งผมขี้เกียจเป็นสุขาจารย์.

ภริมย์—เฮ้ ! อย่างไรกัน ?

จัน—สุขาจารย์นะอินทรีชิตให้นั่งท้ายรถไปไม่ใช่หรือจอร์บี ? ก็นั่นแหละ, ถ้าใครต้องนั่งท้ายรถก็เป็นสุขาจารย์นะสิ.

นางวิจิต—ก็รถคันมันนึกเดี๋ยวจะไปนั่งเบียดกันสามคนอย่างไรได้ ? แล้วก็จะไล่ให้เจ้าของรถเขาไปนั่งท้ายได้ฤ ?

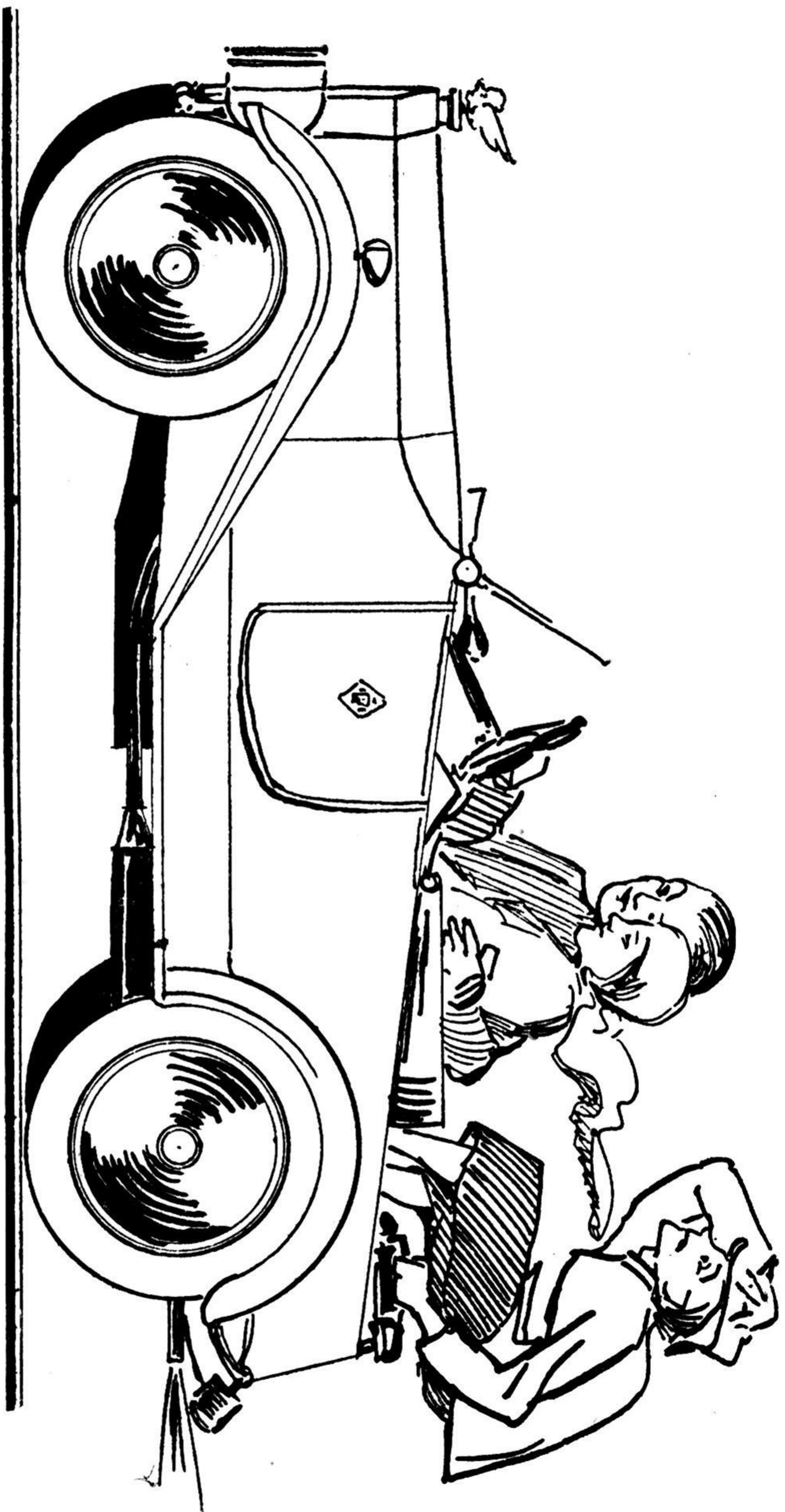
จัน—(คำนับ) ฉันทอร์บีคำชี้แจงของหล่อนโดยความเคารพ ! และฉันทอบอกโดยความเคารพด้วยว่า เพราะเหตุที่ฉันทยังไม่ปรารถนาเป็นสุขาจารย์ ฉันทจึงยังไม่ม่เมีย.

วิจิต—คุณทำไมต้องเยาะผมด้วย ?

จัน—ผมเยาะเย้ยอะไรคุณเมื่อไร. ก็คุณหลวงชอบเป็นสุขาจารย์ก็เป็นไปสิ; ผมไม่ชอบนั้นนะ.

นางวิจิต—เพราะคุณพูดขวางหูเช่นนี้จึงยังหาเมียไม่ได้ !

จัน—บางทีจะเป็นได้เช่นนั้น, ฉันทยอมแพ้อแล้ว. (หันไปพูดกับคุณหลวงภริมย์) ไม่ได้บอกคุณหลวง. ถ้าผมขึ้นอวดก็ไปประเดี๋ยวจะเลยไม่ได้ตุลครปรีโยทัยอีกต่อไป, ซึ่งจะทำให้ผมเสียใจมาก, เพราะจะไม่ได้ดูการเต้นรำอย่างพิสดารของแม่รูปวิไลย !

ศุขาคาร

นางวิชุด - ศรถคันนี้มันดีเตียวจะไปนั่งเบียดกันสามคนอย่างไร ไร ?
แถึกจะไปให้เจ้าของรถเขาไปนั่งท้ายไร ไร ?

นางวิจิต—พอคุณจันเริ่มพูดอวกที่เข่นนั้นละก็ฉันหมั่นไส้ พลิก.

(ลุกขึ้น)

ทีฉันจะไปคุยกับแม่สร้อยดีกว่า. (ตั้งท่าจะไป)

ภิรมย์—ประเดี๋ยวก่อนแม่สลวย. ไม่อยู่เล่นไฟกันฤา ?

นางวิจิต—ทีฉันขอตัวเลียสักราวเถิดคะ. ทีฉันไม่อยากจะอยู่เป็นเข้าให้คุณจัน
ลองขบเล่น. (เดินตบตบของเข้าโรงไปทางประตูซ้าย)

จัน—(หัวเราะ) วันนั้ผมออกจะเข้าเวรใหญ่ !

ภิรมย์—ถ้าไม่คุณก็คงผมแหละต้องโดน, เพราะวันนั้เขาพนไม่ตีมาก่อนแล้ว.

จัน—เฮ้ ! เรื่องอะไรกัน ? ผมรู้อย่างใดใหม่ ?

ภิรมย์—เห็นจะไม่ซัดข้องกรรมัง ? (พดกับหลวงวิจิต) อย่างไรคุณหลวง.

วิจิต—ก็ตามใจสิขอรบ.

ภิรมย์—คุณทราบแล้วไม่ใช่หรือว่าคุณหลวงวิจิตถูกนายเตือนให้ว่ากล่าว
ภรรยาในเรื่อง—เฮ้อ—เรื่องอาชีพของหล่อน.

จัน—ก็ทราบแล้ว ๆ อยู่ขอรบ.

ภิรมย์—คุณก็คงทายถูกละสิว่าผลจะเป็นอย่างไร.

จัน—หล่อนไม่ยอมเลิกละสิ ?

ภิรมย์—แน่นอน ! บอกว่าถ้าจะให้เลิกอาชีพเลิกกับผัวดีกว่า ! จริงใหม่

คุณหลวง ? (วิจิตพยักหน้า) นายก็บอกกล่าวแก่คุณหลวงวิจิตว่าถ้าให้เมียเลิก
อาชีพไม่ได้ก็ควรออกไปหางานทำที่อื่น.

จัน—ก็ไปไหนไปล่ะ ?

ภิรมย์—ไปไหนล่ะ ? สำหรับคนที่รู้หนังสือก็อย่างเช่นเพื่อนเรานี้หางานทำได้ง่าย ๆ เมื่อไรล่ะ. ข้างตัวเจ้าหล่อนหรือก็ไต่คุยโตไว้ด้วยว่าหาเงินได้เดือนละมาก ๆ ในทางละคร, มีทั้งเงินเดือนประจำ, เงินค่าจ้างออกโรงเป็นพิเศษ, และอะไรต่อมิอะไร, ไม่ต้องอาศัยผัวเลย. เคยวนถ้าผัวต้องออกจากราชการก็จะเกิดต้องเลี้ยงผัวคนอื่นหนึ่ง, มันก็ออกจะอาการหนักอยู่สักหน่อย.

จัน—ก็ไปอยู่ชอรัย. — เออ, การให้เมียเลี้ยงนมนจะมีรสชาติอย่างไรหนอ, ผมยังไม่ออกเลย. (พูดกับวิจิต) อยากรู้คุณหลวง ?

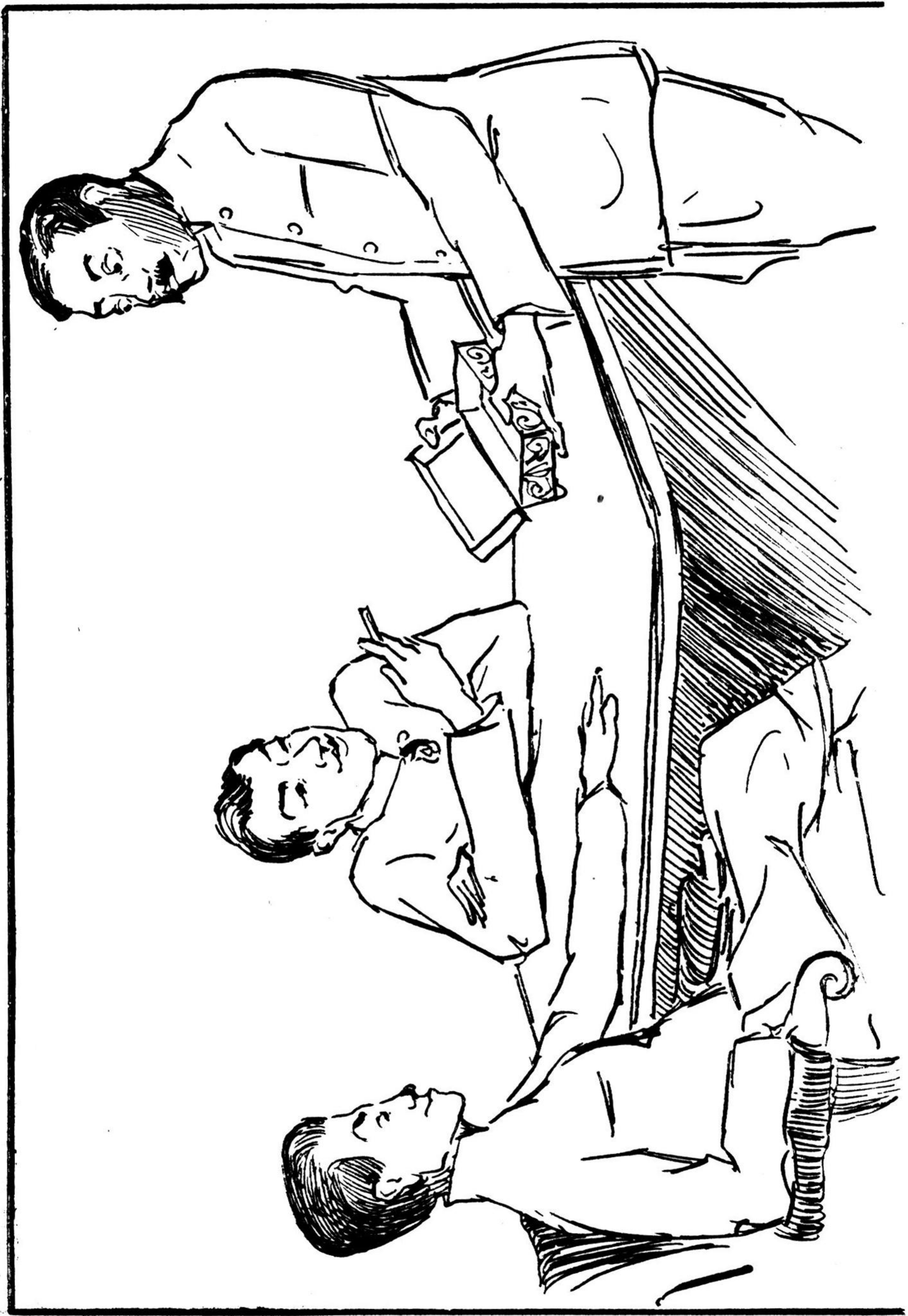
วิจิต—ก็—ก็—ผมจะว่าไงถูกเล่า. ถ้ารักกันก็—ก็—

ภิรมย์— (หัวเราะ) ก็เขาเห็นสบายอยู่แล้วเราจะมานั่งทุกซักร้อนแทนเขาทำไม ? แต่พวกนี้สำหรับตัวผมเอง, ผมเห็นว่าผัวต้องเลี้ยงเมีย จึงจะเอาเมียไว้ในอำนาจได้สนิท.

จัน—อย่างเช่นคุณหลวงเองฉันเป็นต้นๆ ?

ภิรมย์—ผมก็ไม่อยากจะอวดโอ้ให้มากไปนักดอก, แต่อย่างไร ๆ ผมก็คงไม่ยอมให้เมียผมไปอวดอวยวะแก่คนมาก ๆ ทุกวันเสาร์เป็นแน่นอนล่ะ.

จัน—ข้อนั้นผมไม่เห็นควรยกเอามากล่าวเป็นข้อโอ้อวดเลย. ที่เมียคุณหลวงไม่ไปเต้นรำที่โรงละครก็เพราะเต้นรำไม่เป็นนั่นประการหนึ่ง, และเพราะหล่อนไม่ต้องการไปเต้นอีกประการหนึ่ง, ไม่ใช่เพราะคุณหลวงห้ามปรามหรือบังคับ.

ภิรมย์— เมื่อเขารู้ว่าผมชอบสูบบุหรี่เขาก็จัดหาบุหรี่ใส่หีบไว้เสมอ — เซ่นนี้ !

ภิรมย์—คุณหมายความว่าถ้าหล่อนอยากจะไปเห็นรำละก็ถึงผมจะห้ามก็ไม่เป็น
 ประโยชน์อันนั้นฤา ?

จัน—ผมเป็นคนโสด, เพราะฉะนั้นจะไม่เคยรู้จักใจผู้หญิงก็ได้. แต่ผม
 เชื่ออยู่ในใจว่า ถ้าผู้หญิงเขาตั้งใจจะทำอะไรแล้ว, ถึงผู้ชายจะห้ามเท่าไร ๆ เขาก็คง
 ทำงได้.

ภิรมย์—คุณพูดเป็นมั่นไปเท่านั้น. ผู้หญิงที่มีแล้วต้องอยู่ในอำนาจของตัว
 ทุกอย่าง, สั่งให้ทำอะไรต้องทำ; หรือแม้ไม่สั่งก็ต้องเอาใจให้ถูก. เช่นเมียผมเอง
 เป็นต้น, เมื่อเขารู้ว่าผมชอบสับขหรือเขาก็ต้องจัดหาขหรือสับขให้ผม — เช่นนี้ !
 (เขี่ยขหรือเห็นเปล่า, ชงก๊กก.)

จัน—(หัวเราะ) ขอรบ — เช่นนั้น !

ภิรมย์—(ออกเรีย ๆ) ทำจะล้มเสียแล้ว. (ถือขหรือเดินไปที่ประตูซ้าย,
 แล้วเรียก.) แม่สร้อย ! แม่สร้อย !

นางภิรมย์ — (โผล่มาที่ประตูซ้าย) อะไรคะ.

ภิรมย์—ทำไมไม่มีขหรือในขนี้ ?

นางภิรมย์—ล้มใส่ขนี้คะ.

(หลวงภิรมย์แสดงกิริยาโกรธ. นายจันมีข้อเห็นท่าทางไม่ดีจึงหยิบไฟที่วาง
 บนโต๊ะไปชอยและพยักหน้าชวนหลวงวิจิตให้เล่นไฟด้วยกัน. ถึงนชายสองคนนั้นไม่ค
 ไปทางผิวเมียที่พวกกันอยู่นั้นเลย.)

ภิรมย์—หล่อนรู้แล้วว่าฉันชอบให้มียุหรืออยู่ในหีบนั้นเสมอ.
ทำไมหล่อนไม่ดูแลให้ไปไปตามความประสงค์ของฉัน?
นางภิรมย์—เพราะดิฉันเป็นภรรยา, ไม่ใช่ข่าวของคุณ.

(สบักหน้าแล้วขีตประตข้ายใส่หน้าผัว)

จัน—คุณหลวงขอรีบ, อย่าว่านวายไปเลย. ยุหรือผมก็มีอยู่แล้ว. มาเล่นไฟกัน
ดีกว่า.

ภิรมย์—ก็เรามีสามคนเท่านั้นจะทำอย่างไรทีล่ะ?

(อ้ายแอคยกกาน้ำชาเข้ามาทางเฉลียงขวา)

ภิรมย์—อ้ายแอค! วางกาเสียแล้วมาถือไฟไปอีกขาหนึ่ง.

แอค—ขอรีบ. (วางกา, แล้วไปนั่งที่โต๊ะเล่นไฟ.)

วิจิต—จะเล่นอะไรกัน? ปรีค ฤา?

จัน—ก็ “ปรีค” นะสิ. (คนอื่นหัวเราะ) ผมชนเหลยมหนึ่ง.

ภิรมย์—ไฟแดงหนึ่ง.

วิจิต—ไฟค้ำสอง.

จัน—อ้าว! ทำไมไฟค้ำสองล่ะ. ชนเพียงหนึ่งเท่านั้น

เถอะค.

แอค—ไฟแดงสาม.

ภิรมย์—อ้ายเสลด! สองก็พอวะ.

จัน—โพค่าผมช่วยไม่ได้คอกนะ. ผ่าน

ภิรมย์—ผ่าน.

วิจิต—โพค่าสอง.

แอ๊ค—ผ่านขอรับ.

จัน—ผ่าน.

ภิรมย์—ผมก็ผ่าน. เล่นไปสิ.

จัน—อย่าให้ล่มเขานะ. (วางไฟของตนบนโต๊ะ)

วิจิต—ผมแฮ้ไม่ใช่ฤา ?

จัน—เอาอีกละ. ก็คุณเป็นผู้ ขนโพค่าละก็จะแฮ้อย่างไร.

วิจิต—ผมมีโพค่าอย่างสูงเพียงซิบเท่านั้นนี่นา.

จัน—ก็จอกไม่ต้องแจวนะสิ ! พิไธ ! เล่นมาเป็นนานยังไม่เป็น ! ช่างเถอะ,
เล่นไปตามมีตามเกิดก็แล้วกัน. แอ๊คนำสิ.

(ก่อนไปเล่นไฟ, และพวกกันในเรื่องเล่นข้างตามสมควร, จนทั้งไฟหมดมือ
กันหมด.)

จัน—ไม่ไหว. ขาดพะเรือเกียน ! ผมเปลี่ยนเป็นคู่กับเจ้าแอ๊คได้ไหม ?
มิสเตอร์ “ค” นี่เล่นก็เกินผมไปนัก !

ภิรมย์—เปลี่ยนคู่ไม่ได้สิคุณ. ต้องให้จิบรับเบอร์เสียก่อนจึงจะเปลี่ยนได้.
นี่ผมแจกละไม่ใช่ฤา ?

จัน—ขอรับ. (ส่งไฟให้ภิรมย์)

(พอแจกไฟเสร็จ, จะลงมือเล่น, นางวิจิตก็ออกมาจากทางประตูซ้าย, และ

เดินตรงไปที่ผนัง.)

นางวิจิต—ไปเถอะคุณ! คุณแข่งชงมากอยอยู่ข้างล่างแล้ว.

วิจิต—(พูดกับนายจัน) ผมขอโทษนะคุณจัน. (วางไฟ)

จัน—ก็วันนี้ไม่ใช่วันลครเล่นไม่ใช่ฤ? จะต้องไปทำไมบ้านนี้?

นางวิจิต—คิดนั้นแลไม่เห็นว่าเป็นกงการอะไรของคุณจันเลย ในการที่คิดนั้น

จะไปไหนเวลาใด.

จัน—(ลุกขึ้นคำนับ) เปล่า! ฉันผิดไป, ขอโทษ.

ภริมย์—อยู่เล่นไฟให้จิบรับเข้อร์หน้อยไม่ไคหรือคุณหลวง?

นางวิจิต—(พูดกับตัว) คุณจะอยู่ก็ตามใจ. คิดนั้นไปกับคุณแข่งชงเท่านั้น

ก็ได้! (เดินคุ่ม ๆ เข้าโรงไปทางเฉลียงขวา)

วิจิต—ฉันไปท่วยสิ! (รีบเดินตามเมียเข้าโรงไป)

จัน—อนิจังอนิจา! คุณ ๆ ไปก็คล้าย ๆ หมา; พอนายไปก็เหลือที่จะอยู่ไค, ต้องวิ่งตามไป. น่าสลทใจพิลึก! การที่เห็นตัวอย่างเช่นนี้ทำให้คนโสดอย่างผม
นักหวาดหวั่นในการมีเมีย (นั่งลง, จุกขุหรี.)

ภริมย์—คุณจะถือเอาคุณหลวงวิจิตเป็นตัวอย่างสำหรับคนมีเมียทุกคนอย่างไร
ไค? คนเราไม่ได้เหมือนกันหมดคนนะ. บางคนเกิดมาก็ต้องกลัวผู้หญิงตลอดชีวิต.

เริ่มตัวยกตัวแม่เมื่อยังเล็ก ๆ, แล้วมีเมื่อก็กตัวเมีย, แล้วมีลูกสาวก็กตัวลูกสาว
อีกต่อหนึ่ง.

จัน—ผมเห็นว่าการทำงานที่เกรงเขาเช่นนั้นก็ออกจะมีมูลที่ควรอยู่บ้าง. และเพราะ
ผมรู้สึกเช่นนั้นผมจึงออกหัวน ๆ ว่าผมเองก็น่าจะกลัวเมีย.

ภิรมย์—ถ้าเราไว้ตัวให้ค้แล้วก็ไม่ต้องกลัวเขาเลย. ตรงกันข้าม, เขาต้อง
กลัวเรา, ต้องอยู่ในอำนาจของเรา—เราว่าไรต้องเป็นนั้น.

จัน—อย่างเช่นคุณหลวงกับแม่สร้อยคนนั้นสิ.

ภิรมย์—ขอรึ, อย่างเช่นผม—(รู้สึกขึ้นมาว่าอายแ้ตยังอยู่, จึงซังก,
และพุกกับอายแ้ตสไป.) เอาเถอะ, เอ็งจะไปก็ไป. (อายแ้ตไหวแล้วเข้าโรง

ทางขวา)

จัน—เมื่อกี้คุณจะพูดว่ากระไรนะ? ผมอยากฟังต่อพิลึก.

ภิรมย์—ผมกำลังจะพูดว่า, อย่างเช่นผมเองนี้เป็นตัวอย่าง; เมียผมต้อง
อยู่ในถ้อยคำของผม, เพราะเขาคงอยู่ในที่เลียเปรียบผมวันยังค่ำ.

จัน—เอ๊ะ! ทำไมล่ะ?

ภิรมย์—เพราะหล่อนไ้ปลาททำ, ยอมเลียตัวแก่ผมเลียโดยมิไ้รอให้
ผู้ใหญ่ยกย่องให้กัน, เพราะฉนั้นถ้าต่างว่าผมจะเล่นตัวไม่ยอมรับเอาหล่อนเป็นภรรยา,
อย่างเช่นที่คนอื่นเขาไ้ทำกันมาแล้ว, หล่อนก็จะตกอยู่ในความลำบากมาก, จริงไหม?

จัน—ก็หล่อนจะยื่นฟ้องคุณตามกฎหมายทั้ยรบาลไม่ไ้ไ้ๆ?

ภิรมย์—แบกหน้าไปฟ้องจะได้ขายเขาแยะเป็นไรละ ! อีกประการหนึ่ง, ถึง
 ฟ้องแล้วก็อาจจะแพคดีได้เหมือนกัน.

จัน—จริงคุณหลวง.

ภิรมย์—ข้างเรามันได้เปรียบอยู่นะ.

จัน—ขอรับ, พวกเราได้เปรียบอยู่. และขอตนเองทำให้ฉันกล้าอายใจอยู่ไม่
 ใช้น้อย ว่าเราเป็นผู้ชายช่างมีหน้าเอาเปรียบผู้หญิงได้ดังคอ ! (ลุกขึ้น) พุดเรื่องน
 ั้นผมออกจะฟังๆ, เชื่อว่าคุณหลวงคงไม่อยากฟังเสียงผมอีกเป็นแน่. ผมลาก่อนละ.

ภิรมย์—ไปไหนล่ะคุณ ?

จัน—ก็กลับไปในวังนะสิขอรับ. ผมคนโสดจะเที่ยวชุกชวยอยู่ได้ฤา ? ผมลาที.

(เข้าโรงทางเฉลียงขวา)

(พอนายจันมีชื่อไปพ้น, ประตูซ้ายก็เปิด, และนางภิรมย์ออกมา. หน้าตา
 หล่อนขึง, แสดทงกิริยาอาการโกรธเห็นถนัด.)

ภิรมย์—อ้อ, แม่สร้อย. ชุระอะไรฤา ?

นางภิรมย์—คิดน่ะได้ยินถ้อยคำที่ว่าคุณกับคุณจันคุยกันโดยตลอด.

ภิรมย์—หล่อนไม่ควรจะมาแอบฟังเช่นนั้น.

นางภิรมย์—คิดน่ะไม่ได้ตั้งใจที่จะมาแอบฟังเลย. คิดน่ะตั้งใจจะเอาหรือออกมา
 ไล่ในหีบ, แต่พะเอินพอมมาถึงประตูได้ยินเสียงคุยกัน, หูคิดน่ะไม่หนวกก็ต้องได้ยิน
 อยู่เอง.

ภิรมย์—ก็แล้วอย่างไรล่ะ ?

นางภิรมย์—คุณนะเห็นตัวเก่งเสียเต็มประกา, ช่างหน้าตานะอะไรต่อ
มิอะไรไปคุยอวดเพื่อน. คุณประจวบเมียของตนเองเช่นนั้นไม่เสียหายแก่ตัวของตนเอง
บ้างฤ ?

ภิรมย์—ก็คุณฉันไม่ใช่คนอื่นไกลเลย, เป็นเพื่อนสนิท, และนับว่าเป็นญาติ
กันด้วย.

นางภิรมย์—แต่คุณพูดคลาดเคลื่อนความจริงนะ.

ภิรมย์—คืออย่างไร ?

นางภิรมย์—คุณอวดว่าดิฉันต้องมาเป็นเมียคุณเพราะดิฉันพลาดท่าแล้วต้องตก
กระโถนพลอยใจฉันไม่ใช่ฤ ?

ภิรมย์—ก็ไม่จริงฤ ?

นางภิรมย์—ไม่จริง ! ดิฉันต้องมาเป็นเมียคุณเพราะพ่อคุณชอบดิฉันและ
พ่อดิฉันยกให้กันตามประเพณีต่างหาก.

ภิรมย์—(ยิ้ม) เมื่อเราไต่กันเองแล้วก่อน !

นางภิรมย์—ขอให้คุณส่งกระจกตรปะสมบัติของตัวเสียหน่อยเถอะ, แล้ว
เหลียวมาดูดิฉันบ้าง, คงจะต้องยอมเป็นแน่ละว่าถ้าดิฉันปราถนาแล้วก็อาจจะหาตัว
ไต่ที่ ๆ สรวย ๆ กว่าคุณ.

ภิรมย์—ก็ทำไมไม่หาเสียล่ะ ?

นางภิรมย์—คุณอย่าทำอวดที่ไปนั้กันนะ ! คุณแน่ใจหรือว่าดิฉันไม่เคยรัก
ผู้ชายก่อนที่มาแต่งงานกับคุณ ?

ภิรมย์—แม่สร้อย ! นี่พูดอะไรเช่นนั้น ?

นางภิรมย์—ถ้าคุณเองได้เข้าถึงตัวคุณได้แต่ก่อนแต่งงานละก็จะมีอะไรก็ตกัน
ในการที่ผู้ชายอื่นจะเข้าถึงได้บ้าง ?

ภิรมย์—(ทลิ่งลกซัน) พ้าผีแม่สร้อย ! นี่พูดอย่างไร ?

นางภิรมย์—ก็พูดตรง ๆ แหะละ, จะว่าอย่างไรล่ะ ?

ภิรมย์—ฉันขอถามเป็นคำขาคว่าหล่อนหมายความว่าอย่างไร ?

นางภิรมย์—นึกเอาเองสิ !

ภิรมย์—(โกรธ, พูดเสียงดัง.) แม่สร้อย ! นี่หล่อนหมายความว่าเมื่อก่อน
ที่แต่งงานกันนะ หล่อนเคยคบชู้ฉันนั้นฤ ?

นางภิรมย์—(พูดเฉย ๆ) ไม่ต้องตะโกนก็ได้. หูฉันไม่หนวก.

ภิรมย์—หล่อนไม่เคยคบชู้ฤ ?

นางภิรมย์—(คงพูดเฉย ๆ) เคย.

ภิรมย์—ถึง—เออ—ถึงที่เทยวฤ ?

นางภิรมย์—มีลูกด้วยกันคนหนึ่ง.

(หลวงภิรมย์พูดไม่ออก, ยืนตลิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ๆ แล้วจึงพูดได้.)

ภิรมย์—ฉันไม่นึกเลยว่าหล่อนจะเป็นคนเช่นนั้น.

นางภิรมย์—ก็เคยวนคุณรู้ละ, จะทำอย่างไรต่อไปล่ะ ?

ภิรมย์—หล่อนยังรักเขาอยู่ฤ ?

นางภิรมย์ — ถ้าตนเองได้เข้าถึงตัวคินันได้แต่ก่อนแต่งงานละก็จะมี
อะไรก็คักันในการที่ผู้ชายอื่นจะเข้าถึงได้บ้าง ?

ภริมา — ฉันยอมสัจญาตามใจหล่อน. ฉันรั้งผิดทุกอย่าง! มาบัดนี้ฉันรู้^สสึก^สแล้ว
ว่าฉันมีความรักหล่อนปานใด, เพราะฉันนั้นจะยอมตามใจหล่อนทุกอย่าง.

นางภิรมย์—ผู้หญิงโดยมากต้องรักผู้ชายที่เป็นพ่อของลูกคนแรกที่ตัวมี.

ภิรมย์—เขาชื่อไร ?

นางภิรมย์—ก็ฉันไม่จำเป็นต้องบอก.

ภิรมย์—(เอาไว้ไม่อยู่, พุดเสียงทัง.) หล่อนต้องบอก !

นางภิรมย์—ถ้าคุณจะตะเบ็งเสียงใส่ก็ฉันเช่นนั้น ก็ฉันต้องขอลา.

ภิรมย์—(จับข้อมือหล่อนไว้) ไม่ได้ ! ฉันไม่ให้ไป !

นางภิรมย์—แต่คุณจะบังคับให้ก็ฉันบอกไม่ได้.

(หลวงภิรมย์จ้องตมเมื่อยอย่างเบ็ง, หล่อนก็ไม่หลบตา; ลงท้ายเลยปล่อย
ข้อมือและก้มหน้า.)

ภิรมย์—(เสียงอ่อน) แม่สร้อย ! ไหน ๆ เราได้มาอยู่เป็นคู่ทุกซั่ซั่ยาก
กันแล้ว, ลูกเต้าก็มีด้วยกันแล้ว, จะมาแตกร้างกันก็อายเขาเปล่า ๆ. เมื่อ
หล่อนไม่รักฉัน ฉันก็ไม่สนใจหล่อน, เป็นแต่ขอให้คงอยู่เป็นแม่เรือนของฉันต่อไป
เท่านั้น.

นางภิรมย์—ก็ฉันก็ไม่ได้ต้องการให้เกิดเหตุอัชฌาัยอะไรเขาเลย. แต่ก็ฉันจะยอม
ให้คุณถือว่าฉันเป็นทาส เพราะได้พลาดทำเสียที่แก่คุณเช่นนั้นไม่ได้อีกต่อไป.
คุณต้องสัญญาว่าจะไม่อวดแก่เพื่อนฝูงเช่นที่อวดเมื่อกันอกเลย.

ภิรมย์—ฉันยอมสัญญาตามใจหล่อน. ฉันรับผิดทุกอย่าง ! มาบัดนี้ฉันมา
รู้ สักแล้วว่าฉันมีความรักหล่อนปานใด, เพราะฉันจะยอมตามใจหล่อนทุกอย่าง.

นางภิรมย์—ถ้าเช่นนั้นก็คงจะอยู่ด้วยกันไปได้. คุณต้องเข้าใจว่าการที่จะอยู่ด้วยกันได้, และยอมทนระกำลำบากก็เพราะรักกัน. ความรักเป็นเครื่องจอบำแน่มยิ่งกว่าไซ้ตรวนใด ๆ ทั้งสิ้น. ถ้าสนรักแล้วถึงจะลำบากไซ้ชิงห้องไว้ผู้หญิงก็คงหนีไปมีสุขกันได้.

ภิรมย์—ฉันเข้าใจแล้ว, และขอใจที่หล่อนช่วยทำให้ตาสว่าง. ต่อขึ้นไปฉันจะไม่คิดผูกหล่อนไว้ด้วยสิ่งอื่นนอกจากความรัก.

นางภิรมย์—คิดถึงนินทามาก. และเมื่อคุณรู้สำนักตัวเช่นนี้แล้วฉันจะบอกให้ว่าไซ้ที่คิดฉันได้คอบเมื่อก่อนแต่งงาน, จนมีลูกด้วยกันคนหนึ่งนั่นคือใคร.

ภิรมย์—(โบกมือ) อย่าบอกเลย ! ฉันไม่อยากรู้ !

นางภิรมย์—แต่ก็ฉันอยากบอก. เขาชื่อหลวงภิรมย์ฤดี !

บืดม่าน

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND